

ELINA ERA **KUINI**
FENIX-LINTU

Kuin Fenix-lintu

Elina Era

Kuin Fenix-lintu

Romaani

"...koska muuta tietä ei ollut...."

© 2020 Elina Era

Kannen suunnittelu: **Books on Demand**

Sisuksen taitto: Elina Era

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2311-1

HÄÄT	7
LAPSI	25
LAPSENI ON VIETY	60
TAISTELU LAPSESTA ALKAA	113
LASTENVALVOJALLA	121
TAPAAMINEN ESTETTY	132
SOVITTELUISTUNTO	156
TAPAAMISKESKUKSESSA	162
TOUKOKUUN ODOTUS	200
ENSIMMÄINEN VALMISTELEVA ISTUNTO	206
KOTITAPAAMISET.....	240
TOINEN VALMISTELEVA ISTUNTO	291
YÖN YLI TAPAAMISET	313
LASTENSUOJELUSSA	323
PÄÄTÖSISTUNTOON VALMISTAUTUMINEN	353
PÄÄTÖSISTUNTO	358
KÄRÄJÄOIKEUDEN PÄÄTÖS	369
JÄLKINÄYTÖS	374

HÄÄT

Häät olivat loppukesän kohokohta, johon nuori-pari Marita Olkas ja Jeremias Väistökangas, olivat valmistautuneet huolella. Puolivuotta kestänyt suunnittelu ja erilaiset järjestelyt oli saatu päätökseen ja oli juhlan aika.

Marita oli ollut tekemisissään hieman arkipäivän yläpuolella ja omassa lennokkaassa ajatusmaailmassaan. Jeremias oli sen sijaan tehnyt tarkkoja suunnitelmia ja aikataulutuksia. Hän olikin hoidellut ensimmäiseen käytännön asioita. Jokainen yksityiskohta oli hiottu tarkasti ja viimeistellysti. Luonnollisestikin he jännittivät etukäteen tilaisuuden onnistumista, vaikka kaasot ja bestman osallistuivat omalta osaltaan juhla järjestelyihin ja olivat nuorenparin tukena.

Elokuisena sunnuntaina keskipäivän aikaan Etelä-Suomen kauniin vanhan kivikirkon mäelle kertyi pieni juhlavierasjoukko, puettuna parhaimpiinsa. Kolea

ja pilvinen loppukesän päivä muuttui kuin taikaiskusta aurinkoiseksi ja lämpimäksi poutasääksi, josta kaikki saivat osansa ja pääsivät nauttimaan ihanasta kesäpäivästä, joita tähän kesään ei ollut kovin montaa mahdunutkaan. Vihkikirkoksi valittu vanha kivikirkko antoi tilaisuudelle sen vaatimat arvokkaat puitteet.

Hyväntuuliset vieraat saapuivat kirkonmäelle hyvissä ajoin ennen tilaisuuden alkamista. Osa heistä oli ennestään tuttuja ja toistensa kohtaamisten jälkeen muodostui mäelle pieniä ihmisryhmiä, jotka keskustelivat vilkkaasti.

Vaalea ja eteerinen morsian saapui omaa tietään paikalle. Helena, joka oli Jeremiaan, eli sulhasen äiti ja josta pian tulisi Maritan anoppi, oli ihastuksissaan näkemästään ja koki turhana Maritan äidin, Maijan kommentin,

- tuollainen siitä nyt sitten tuli - kermakakku.

Helena ei tiennyt oliko lausahdus tarkoitettu huumoriksi vai vähättelyksi. Hänen mielestään oli kuitenkin outoa, että morsiamen äiti sanoi tuollaista. Puku oli kuitenkin sellainen kuin morsian halusi. Helena mietti itsekseen miten täydellisesti se sopi Maritalle korostaen hänen ennestään kapeaa uumaansa ja kapeat paljaat ja kauniit olkapäät olivat sopivasti esillä. Marita on kuin sadun prinsessa ja myös kaunis kasvoiltaan.

Puvun niukka yläosa oli edestä koristettu helmin ja helmaosa laajeni suurena aaltojen rökkiönä vannealushameen päällä. Morsiuskimppuna oli kermanvaaleita ruusuja koristeltuna samanlaisin helmin kuin hää-

puvun yläosa. Kampaaja oli onnistuneesti kerännyt Maritan pitkät luonnon vaaleat hiukset tämän pääläelle niin, että tietämätön olisi voinut kuvitella hiuksia lyhyiksi. Hiuskruunun koristeena oli samoja helmiä kuin puvussa ja kukkakimpussa.

Toista kautta kirkonmäelle saapui tumma, pitkäsalskea ja miellyttävän näköinen urheilijanuorukainen harmaassa juhlafrakissaan, kermanvaalea ruusu sormissaan, sen hän kiinnittäisi rintamukseensa vasta kirkossa juuri ennen tilaisuuden alkua.

Nuoripari oli kaunis ja näyttävä pari, näytti kuin he olisivat luodut toisilleen. Heidän olemuksensa ja heidän kasvonsa piirteet vaikuttivat suorastaan kuninkaalliselta ja juhlan vaatima vaatetus viimeistelyine kukkineen ja koruineen teki loistokkaan vaikutelman, ehkä myös hieman epätodellisen. Juhlariemussa kenenkään mieleen ei tullut ajatus, että kaikki oli vain näytelmää ja suurta valhetta.

Vasemmalle penkin päähän istuutui suoraselkäisenä Jeremiaan anoppi, morsiamen äiti, Maija Olkas, lyhyehkö, ehkä vain hieman tukevoitunut paremmista päivistään. Tummat, pitkät ja laineikkaat hiukset valuiivat vaalean vihreän ja leikkaukseltaan yksinkertaisen mutta kauniin silkkipuvun olkapäille. Silmälasit olivat modernit, hieman kulmistaan ylöspäin kaartuvat. Kasvoiltaan hän oli pyöreäposkinen ja silmät hieman liian lähellä toisiaan. Kokonaiskuva ei kuitenkaan ollut hullumpi.

Maija Olkkaan vierellä oli morsiamen isä Paavo

Lahtiniva ja Jeremiaan appiukko, joka ei saattanut tyttärtään, Jeremiaan morsianta alttarille, Marita oli sitä mieltä, että koska isä ei ole elänyt hänen kanssaan tiiviissä vanhempi-lapsisuhteessa, ei hän halunnut tätä saattamaan. Isä oli kookas ja runsaalla kehomassalla varustettu, hapsuiset hiukset olivat jo harmaantuneet mutta peittivät päälleen ja otsatukka oli kammattuna silmiinpistävästi otsalle. Suun perusasento oli viivamainen. Helena, eli sulhasen äiti, näki Paavon ensimmäistä kertaa ja totesi näkemästään, että isässä ja tyttäressä on paljon samanlaisia kasvojen piirteitä, vaikka Marita on tietenkin paljon kauniimpi. Paavo vaikutti ulkonaisesti persoonalliselta tyypiltä. Hän tuli vanhan olkasalkun kanssa, joka roikkui laukun hihna pään yli pujotettuna toisella olkapäällä, siten että salkku varmasti pysyi mukana. Juhlapuku näytti nukkavierulta ja jo parhaimmat päivänsä nähneeltä tummalta puvulta.

Samalla kohtaa sulhasen puolella istuivat äiti Helena, isä Pekka ja Jeremiaan veljet Jarmo ja Johannes Väistökangas. Jarmo oli veljessarjan vanhin ja Johannes nuorin, vasta armeijasta päässyt nuorimies. Isä, Pekka Väistökangas oli hoikka, pienikokoinen ja jo harmaantunut ja hiusraja paennut korkealle päälle, tyynen näköinen mies. Äiti Helena Väistökangas oli samankokoinen mutta tukevoitunut reilusti nuoruuden päivistään, vaaleat väriraidoin käsitellyt lyhyet hiukset oli leikattu epäsymmetrisiksi ja tikkumaisiksi.

Sulhasen vanhempi veli oli ulkonaisesti aivan eri maata kuin nyt vihittävä nuorempi veljensä, vaa-

leahko ja lyhytkasvuisempi. Johannes oli ristiverinen ja hiukan vanhempaa veljeään pidempi mutta reilusti lyhyempi kuin Jeremias. Molemmilla veljillä oli lyhyeksi ajellut hiukset. Jarmo viihtyi kampauksessaan muuten vain mutta Johanneksen lyhyet hiukset olivat sellaiset armeijan jäljiltä ja sellaiseksi ne luultavasti jäisivät ainakin hetkeksi aikaa, koska hän oli tullut valituksi Lähi-itään rauhanturvaajaksi. Tehtävän saaminen oli hänelle iloinen uutinen, vaikka vanhempansa suhtautuivat asiaan hieman huolestunein mielin mutta kuitenkin kannustaen nuorimmaistaan valitsemallaan uralla.

Muina vieraina oli lähinnä nuorenparin ystäviä, niin että joukkoa oli sopivasti ehkä 70 henkilöä. Helena ihmetteli itsekseen miksi Maritan äidin puolelta ei ollut muita sukulaisia, kuin hän itse. Jeremias kertoi myöhemmin, että Maija ei ollut sisarensa kanssa missään tekemisissä. Heidän välinsä oli mennyt poikki kauan sitten.

Vihkiminen alkoi, Jeremias seisoi alttarilla odottamassa besmaninsa kanssa morsiantaan, joka saapui kauniin musiikin säestyksellä kirkon käytävää pitkin. - Kyllä hän on kaunis, Helena ajatteli ja kuuli vierasjoukosta ihastuksen huokauksen.

Vihkipappi toimitti rutiinilla vihkitoimituksen ja sormukset pujotettiin kummankin nimettömään. He olivat nyt aviopari.

Tämän jälkeen oli aika siirtyä juhlapaikalle. Ensin tietysti seurattiin miten morsiuspari onnistuu mene-

mään hääautoonsa ja miten heidän lähtönsä kirkonmäeltä sujuu. Sen jälkeen vieraat pakkautuivat kukin omiin kulkuneuvoihinsa ja ajoivat pitkänä autojonona morsiusparin perässä niin, että kiireisemmät tielläliikkuajat pääsivät mukavasti autojonon ohi.

Juhlapaikaksi oli varattu vanha huvila, joka nykypäivän näkemyksen mukaan muistutti pientä kivilinnaa. Sen ympärillä oli laaja nurmialue ja puisto, jotka korostivat linnamaista vaikutelmaa vallankin, kun meri pilkahteli kaukana alhaalla puiden oksien lomasta. Kirkonmäellä katsellessaan nuorta paria Helena näki silmissään prinsessan ja prinssin heidän suuressa juhlassaan, tämä linna oli kuin luotu juuri heidän juhlapaikakseen.

Häätilaisuudessa oli tietenkin teemaan sopivia ohjelmia, leikkejä ja puheita. Poikkeuksellisesti, vanhempien puheiden puhujiksi oli valittu nuorenparin äidit. Ensin puhui morsiamen äiti, joka toi esille Kahlil Kibranin sanoin sen, miten nuoret ammutaan kuin jousella vanhemmistaan eroon, sekä kertoi Maritasta lapsena. Hän toivotti myös Jeremiaan tervetulleeksi sukuun. Helenalle jäi puheesta mieleen, että se oli kovin vertauskuvallinen, siitä puuttui todellisuus, paitsi kohta missä Maija kertoi Maritasta lapsena.

Seuraavaksi oli Helenan vuoro. Hän puhui maanläheisemmin nuorenparin tulevasta arkielämästä ja antoi elämänohjeita alkavaan yhteiseloon, vaikka tiesikin, että eivät nuoret elämänohjeita tarvinneet. On vain tapa, että vihkiparille puhutaan tällä tavoin. Yllätyksekseen

Helena kuitenkin sai nuorilta vierailta kiitosta hyvästä puheestaan ja tämä lämmitti hänen mieltään. Puhe oli siis sopivalla tavalla "iskenyt". Jeremiaan entiset urheilutoverit ja nykyiset ystävät, jotka kaikki olivat nyt vieraina ja tunsivat Helenan jo siltä ajalta, jolloin he kaikki olivat aktiivisesti urheilevia. Tästä vanhasta tuttavuudesta johtuen Helena ja nuoret saivatkin kokea tänä juhlapäivänä riemukkaita jälleennäkemisiä vuosien jälkeen.

Häiden tanssimusiikista huolehti Etelä-Suomen musiikkibändi. Juhlien tanssiosuutta varten ulos oli rakennettu katettu alue, jossa oli myös tanssimista varten sopiva lattia, eli se oli kuin pienenmuotoinen tanssilava. Morsiuspari tanssi häätanssinsa kauniisti ja aloitti näin illan vapaamman osan kaiken virallisuuden jälkeen. Tanssia jatkui pitkän iltaa, osa seurusteli viilenevästä illasta johtuen sisätiloissa ja nauttivat virvokkeita. Illan viimeisenä musiikkinumeroon oli yllätys, etenkin morsiamelle mutta myös vieraille. Sulhanen lauloi morsiamelleen lemmenlaulun (Samuli Edelman):

"Miten ja miksi tuntuikaan kuin ystävä vanha oisit.
Ikkunaan tuntemattomaan miksi sä katsoitkaan?

Miten ja miksi vain minut löysit merestä ihmisten?
Miten sä sait mut syttymään roihuksi tunteiden

Kun kanssas lähden tiedät sen taakseni kääntyisi en
koskaan.

Pois surut pyyhin menneisyyden kun huominen sinä oot.

Miten ja miksi lausuitkaan sanoja joita mä ootin?
Miksi sun äänes kuulemaan korvani sattuikaan?

Miten ja miksi tään oven löysit talossa vieraiden, kaduilta vieraan kaupungin luokseni saapuen.

Kun kanssas lähden tiedät sen taakseni kääntyisi en koskaan.

Pois surut pyyhin menneisyyden kun huominen sinä oot."

Laulu meni hyvin, vaikka Jeremiaalla ei ollutkaan aikaisempaa kokemusta orkesterin solistina olemisesta. Esitystä kuulutettaessa veljensä Jarmo ihmetteli Helenalle,

- Meinaako tuo oikeesti laulaa, eihän se osaa.

Helena kuitenkin tiesi, että hänen kaikilla hänen poikasillaan on hyvä laulunääni, kun vain laulaisivat enemmän. Morsian herkistyi ja pyyhki kyyneleitään ja samoin teki juhlayleisö. Sulhanen lauloi sydämestään, niin kuin hän tuns. Hän uskoi rakkauden kaikkivoipaan voimaan tietämättä, että morsian ei kuitenkaan tuntenut kovinkaan suuria tunteita sillä hetkellä. Hänelle oli tärkeintä olla juhlan kaunein ja vihdoin olla se prinsessa, jota lapsena oli leikkinyt ja olla lähellä sitä tavoitetaan, joka hänen mielensä sopukoissa eli. Jeremias oli ollut jo lapsesta lähtien tunneherkkä poika ja osoitti

kiintymystään ja rakkauttaan avoimesti, joskin myös suuttumustaan ja pettymystään mutta tänään hän oli maailman onnellisin sulhanen ja avioliitossa maailman ihanimman naisen kanssa mitä tiesi olemassa olevankaan.

Tässä suuressa juhlassaan Jeremias ei vielä tien-nyt, että sitä kaikkea herkkyyttä ja hyvyttä mitä hänessä oli, tulisi joku käyttämään häikäilemättömästi hyväkseen. Jeremias ei uskonut pahuuteen, eikä ollut 26 ikävuoden aikana sellaista henkilökohtaisesti kokenut. Puolen yön tietämillä vieraat pikkuhiljaa palailivat ko-teihinsa ja vain vasta vihitty pariskunta jäi viettämään häilytään hiljaiseen linnaan.

Seuraavana päivänä he matkasivat Espanjan pikku saarelle. Matka oli kummelluksia täynnä. Sulha-nen pyörtyi lentokoneessa pelkästä väsymyksestä, mor-sian hukkasi laukkunsa lentokentän WC:n ja sulhasen ajokortti oli jäänyt Suomeen toisien housujen taskuun. Heidän oli tarkoitus päästä ajamaan vuokraamallaan autollaan ristiin rastiin häämatkakohdettaan. Ensimmäinen viesti Helenalle tuli heti kun lentokone oli las-keutunut kohteeseensa. Tässä Jeremias kirjoitti kaiken mitä oli tapahtunut ja että he palaavat kotiin niin pian kuin mahdollista. Vastausviestistä olisi tullut liian pit-kä, joten Helena soitti pojalleen ja sanoi,

- Pysykää nyt vain siellä ja hankkiutukaa lepäämään. Huomenna on uusi päivä ja uudet mahdollisuudet.

Laukut onneksi löytyivät ja ehkä oli hyväkin, että ajokorttia ei ollut. Nuoret kävivät niin ylikierroksil-

la, että vuokra-autolla ajaminen kiemuraisilla vuoristo-teillä olisi saattanut olla jopa vaarallista, mietti Helena itseksensä.

Sillä aikaa, kun nuoripari oli häämatkallaan, suunnitteli Helena heille kotiinpaluuseen yllätystä. Tulopäivänä oli myös Jeremiaan syntymäpäivä, hän täyttäisi 27 vuotta. Yllätyksen järjestämiseen tarvittiin vain nuoren parin kodin avain, jolla pääsisi heidän kotiinsa järjestelemään asioita. Hän kertoi suunnitelmastaan Maijalle, koska uskoi tämän voivan järjestää pääsyn asuntoon. Maija oli valmis auttamaan. Avain oli Paa-volla mutta sen saisi lainaksi.

Kotonaan Helena teki ruuan ja jälkiruokakakun valmiiksi, osti kuohuviinipullon ja jäätelöä, joka oli tarkoitus syödä jälkiruokakakun kanssa. Oli vain vuorokausi nuorenparin paluuseen, joten heti, kun kaikki oli valmista Helena pakkasi kaiken autoonsa ja lähti ajelemaan Etelä-Suomeen.

Maija oli sanonut laittavansa avaimen tiettyyn, hyväksi piilopaikaksi havaittuun koloon, josta Helena sen löytäisi. Perille päästyään ja autonsa parkkeerattuun Helena käveli nuorenparin asunnon seinustalle, pujotti kätensä avainpiiloon ja otti avaimen. Hän avasi ulko-oven ja säikähti pahanpäiväisesti niin, että toinen käsi nousi automaattisesti rinnalle, kuin sydäntä rauhoittamaan. Maija seiso i pyyhe kädessään Helenan edessä. Tullessaan sisään Helena luuli, että asunnossa ei ollut ketään, ei ollut mitään puhetta, että Maijakin tulisi paikalle. Ei hänellä ollut mitään Maijan mukana

Todellisuuspohjainen romaani. Lapsen syntymän jälkeen Jeremiaalle osoitetaan uskomattomin ja jopa epätodellisilta tuntuvin keinoin, ettei häntä enää tarvita – lapsi on jo saatu. Sanaakaan sanomatta vaimo lähtee ja vie mukanaan heidän yhteisen pienen tyttärensä. Jeremias jää yksin. Salaperäinen viestin kirjoittaja ilmoittaa, että tulevaisuudessa hän saisi olla lapsensa kanssa. Jeremias aloittaa pitkän ja raskaan oikeustaistelun voidakseen tavata lastaan. Hän tulee huomaamaan, että oikeudessakaan isän osa ei ole helppo, sillä vastapuoli tekee kaikkensa, lapsen ja hänen tapaamistensa estämiseksi.

BoD

9 789528 023111

www.bod.fi